

ACHTTIENDE HOOFDSTUK.

TE CASSEL.

Op 't laatst van Juli in het jaar 1328 vereenigde zich te Arras een schitterend leger. Het bestond uit tien afdeelingen, welke elk aangevoerd werd door een bekwamen krijgsman. Fransche en Vlaamsche edelen boden hun hulp, om onze keerlen te verpletteren. De Franschen voerden de «oriflamme» mede, een standaard van roode zijde «metter figure van de vijf bloedige wonden ons liefs Heere Jesu Christi, die men voortijds niet en placht te bezigen dan jegens die vianden des geloofs». Maar beschouwde de adel het vrijheidsminnende volk van Vlaanderen niet als heidenen? En, o schande! honderden Gentenaars sloten zich bij de vijanden aan. Weldra zou ook de dag komen, dat eveneens de Gentenaars den Franschgezinden graaf vervloekten! Maar nu liepen ze mede hun eigen broederen, het kloeke ras, dat geen slavernij duldde, onder de klauw van tyrannen te brengen.

Nicolaas Zannekin kon slechts een leger van 90.000 man tegen dat machtig heir stellen. De Bruggelingen moesten hun eigen stede beschermen. Maar de landbouwer van Lampernisse had vertrouwen in zijn volgelingen, welke bereid waren te worstelen tot het uiterste en liever met hun bloed den bodem te drenken, dan dezen als laten te bebouwen voor een harden meester, die de vruchten van 't zweet der zwoegers plukken zou.

Zannekin verwachtte den hoofdaanval der Franschen te Cassel en bezette met de lieden van Veurne, Brouckburg, Nieuwpoort, Poperinghe en Cassel met den berg, waarop deze laatste stad gelegen is. Een tweede afdeeling onder Zegher Janszoon richtte zich naar de zijde van Doornik, terwijl de Ieperlingen, Kortrijkzanen en de Bellenaars den weg naar Rijsel insloegen. In 't Noorden stelde zich het volk van St. Winoksbergen op, onder leiding van Peyts opvolger, den onversaagden Winok Feerens.

Koning Filips naderde met zijn leger tot aan het riviertje de Peene, aan den voet van den Casselberg. Robrecht van Cassel sloot zich hier met 2500 wapenknechten bij den Franschen vorst aan, daardoor het volk, wiens zaak hij uit heerschzucht eerst tot de zijne gemaakt had, verradend.

De vijand begon met alle dorpen rond den berg in brand te steken, hopende daardoor de lieden, wier woningen en hoeven in vlammen opgingen, uit hun stellingen te lokken, want op den berg zelf kon Filips het leger van Zannekin niet gaan aanvallen. Doch, al was het met rouwe in 't harte, toch zagen de keerlen lijdelijk toe, hoe de bezittingen hunner medestrijders vernield werden. Zij bleven op de hoogte, wetende dat ze daar 't sterkst waren en 't langst 's vorsten leger konden weerstaan.

NIKOLAAS ZANNEKE

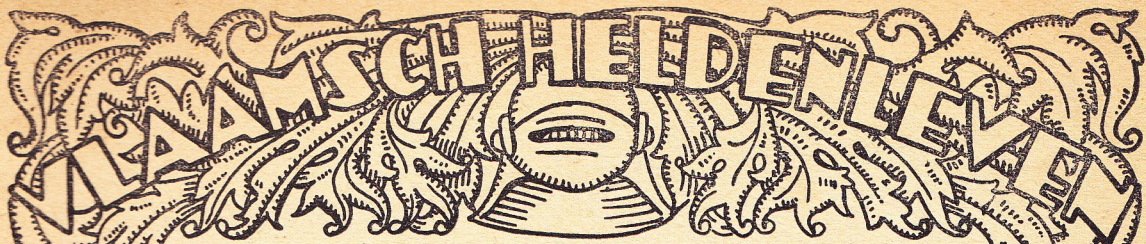

A. HANS

L. OPDEBEEK

UITGEVER

ANTWERPEN

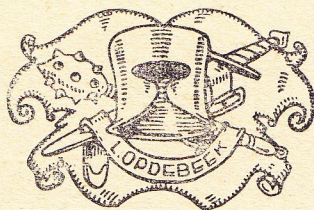
A. HANS

NIKOLAAS ZANNEKIN

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS.

KLEUROMSLAG VAN JAN WATERSHOOT.

DERDE UITGAVE

1941

*L. Lopdebeck
uitgever
Antwerpen*

INHOUD.

	Blz.
I. Het feestmaal der ridders	5
II. Het ongeluk	16
III. Op de hoeve	25
IV. De begrafenis	33
V. Op 't kerkhof	36
VI. De vlucht	41
VII. Naar Brugge	51
VIII. Te Brugge	59
IX. De volkswil	64
X. De terugkeer	69
XI. Beroering en schijnbare rust	78
XII. Voor het slot van Lampernisse	81
XIII. De list	87
XIV. De opstand breidt zich uit	100
XV. De brand van Kortrijk	104
XVI. Aan 't Fransche hof	109
XVII. Naar Cassel	111
XVIII. Te Cassel	114
XIX. De slag bij Cassel	116
XX. Te Lampernisse	123
XXI. Na den slag	126

A. HANS
CASSEL

(NIKOLAAS ZANNEKIN)

